

eller har erhvervet panteret eller anden sikkerhed over dokumentet, ubetinget ansvarlig for stempelafgiften af dokumentet. Efter forslaget skal der principalt alene påhvile transporthaveren m. v. pligt til at indsende dokumentet til vedkommende stempelmyndighed til stempelresolution; kun hvis han forsømmer dette, bliver han ansvarlig for stempelafgiften. Således som forslaget regel er formuleret, vil den, der alene udøver tilbageholdelsesret over et dokument, ikke derved kunne blive ansvarlig for stempelafgiften af dokumentet. Derimod vil den, der erhverver en beboelsesejendom, blive ansvarlig for stempelafgiften af de lejekontrakter, han overtager, hvis disse ikke er behørigt stemplede, og han ikke indsender dem til stempelmyndigheden.

Ifølge den gældende stempelovs § 44 kan den fastsatte stempelafgift inddrives hos de ansvarlige ved udpantning. Denne bestemmelse er ikke medtaget i forslaget. Den må anses for overflødig, idet hjemmelen til stempelafgiftens inddrivelse ved udpantning kan udledes af lov om udpantning af 29. marts 1873 § 1, som ændret ved lov nr. 139 af 28. marts 1951, der hjemler udpantning for bl. a. afgifter og ydelser, som ifølge lovgivningens umiddelbare bud tilkommer staten.

Til § 32 og § 33.

Forslaget, der afløser den gældende stempelovs §§ 47-50, giver regler om de anholdelsespligtige myndigheder og disses virksomhed. Bestemmelserne i lovens §§ 49 og 50 om stempelforbehold i domme i civile retssager og om eksekutionsforbud m. v. er ikke optaget i forslaget, idet disse regler findes upåkrævede og for eksekutionsforbudets vedkommende tillige uheldige, navnlig fordi domhaverens fyldstgørelse derved kan blive forhalet og muligt bragt i fare. Det er allerede nu fast praksis at give tilladelse til eksekutionens foretagelse trods stempelforbehold.

Ad § 32. Lovens § 47 indeholder den almindelige bestemmelse, at alle øvrigheder og andre offentlige myndigheder og embedsmænd, der enten i almindelighed eller i visse særlige forhold har at påse overholdelse af de gældende love og retsregler, skal våge over, at ingen stempelovertredelse hengår upåtalte. Denne bestemmelse er både for ubestemt og for omfattende, og den har derfor givet anledning til megen tvivl. I praksis er bestemmelsen blevet fortolket snævert. Det må anses for rimeligt såvel af hensyn til borgerne som af hensyn til myndighederne, at de myndigheder, der skal være anholdelsespligtige, bliver nævnt udtrykkeligt og utvetydigt i loven. Det vil dog være nødvendigt, at der gives

finansministeren bemyndigelse til at supplere listen med andre myndigheder — herunder myndigheder af midlertidig karakter — når praktiske hensyn måtte tale herfor. For øvrigt må der jo også regnes med muligheden for oprettelse af nye myndigheder, som bør være anholdelsespligtige.

Ad § 33. Den i stk. 2 foreslåede bestemmelse afløser den gældende stempelovs § 24, stk. 2. Da de anholdelsespligtige myndigheder ifølge forslaget § 21 kan foretage stemplinger, vil det som oftest være muligt at få det manglende stempelbeløb påsat, og denne stempeling bør kunne foretages også efter udløbet af stemplingsfristen. Det er derfor i stk. 1, nr. 3, fastsat, at en stempeling (kassation) foretaget af en anholdelsespligtig myndighed efter fristens udløb *ikke* skal medføre, at dokumentet skal anholdes, såfremt det senere på ny kommer en anholdelsespligtig myndighed i hænde.

I stempelovsudvalgets udkast (§ 33, stk. 4) er foreslået en regel, hvorefter dokumenter, som efter deres natur kan tinglyses (eller registreres i skibsregistret), ikke skal anholdes, selv om de efter stemplingsfristens udløb indleveres i ustempelt stand til tinglysning eller registrering. Dette forslag begrundes med, at det for sådanne dokumenters vedkommende på forhånd er klart, at overskridelsen af stemplingsfristen ikke kan opfattes som et forsøg på at unddrage sig betalingen af den pligtige afgift. Stempelovsudvalgets forslag ville i realiteten medføre, at der — som regel — ikke blev nogen stemplingsfrist for dokumenter, der skal tinglyses eller registreres. Forslaget giver imidlertid anledning til betydelige principielle betænkeligheder, fordi det vil komme til at bero på tilfældige omstændigheder, hvorvidt undladelsen af at stemple dokumentet rettidigt skal behandles som en (principielt) strafbar overtrædelse af stempeloven. Hvis nemlig dokumentet, før det er indleveret til tinglysning, kommer en anholdelsespligtig myndighed i hænde, må denne konstatere, at stemplingsfristen er overskredet, og dokumentet må da anholdes for den skete overtrædelse af stempelovens regler. Det må i denne forbindelse fremhæves, at der ofte hengår lang tid mellem et dokumentets oprettelse og dets tinglysning, og det er da heller ikke sjældent, at dokumenter, som efter deres natur kan tinglyses, aldrig bliver lyst. I tidsrummet fra stemplingsfristens udløb og indtil indleveringen til tinglysning ville parterne (især den part, som ikke er herre over, om dokumentet bliver tinglyst) ikke kunne vide, om den skete overtrædelse af stempeloven vil give anledning til påtale. For øvrigt vil parterne — når det ikke drejer sig om ægtepagter, skæder, skibsskøder eller pantebreve — antagelig ofte være